

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobkyně **J. K.**, nar. x, bytem x, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2014, č. j. x,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně svou žalobou podanou zdejšímu soudu dne 12. 11. 2014, doplněnou svými podáními ze dne 29. 12. 2014 a 14. 1. 2015, napadla rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2014, č. j. x (dále jen „napadené rozhodnutí“). Z žaloby a spisového materiálu vyplynulo, že se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. V žalobních bodech uvedla, že je v důsledku svého nepříznivého zdravotního stavu invalidní a že jí od 1. 1. 2010 náleží invalidita prvního stupně. Dále uvedla, že má oboustranný zánět středouší s postupující těžkou oboustrannou poruchou sluchu. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaná nerozhodla správně, když ji nepřiznala nárok na předčasný starobní důchod od 24. 10. 2014. Domnívá se, že jí s ohledem na její nepříznivý zdravotní stav nárok na určitou částku důchodu přísluší, a proto s napadeným rozhodnutím nesouhlasí. K žalobě připojila poslední lékařskou zprávu, dle níž trpí ztrátou sluchu dle Fowlera ve výši 83,2 %. Z uvedených důvodů žalobkyně soud žádá, aby přezkoumal napadené rozhodnutí s ohledem

na její nepříznivý zdravotní stav, když tento dle jejího názoru odůvodňuje přiznání předčasného starobního důchodu.

Žalovaná se ve vyjádření k žalobě omezila na závěr, že při posuzování nároku na starobní důchod vychází ze zákonem stanovené potřebné doby pojištění a důchodový věk, přičemž v daném případě rozhodnou dobu pojištění žalobkyně nesplnila. Doplnila též, že nepříznivý zdravotní stav žalobkyně není předmětem tohoto řízení, když pro nárok na starobní důchod tento není rozhodující. Z uvedeného důvodu navrhla zamítnutí žaloby.

Při ústním jednání konaném dne 18. 1. 2015 žalovaná zopakovala dosud vyjádřené stanovisko. Žalobkyně se z ústního jednání kvůli svému zdravotnímu stavu omluvila a souhlasila s jeho konáním v její nepřítomnosti.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 9. 2014, č. j. x, ve spojení s rozhodnutím o námitkách ze dne 1. 10. 2014, č. j. x, zamítla žádost žalobkyně o předčasný starobní důchod z důvodu nesplnění podmínek nezbytné pojistné doby dle § 31 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Žalobkyně podáním ze dne 21. 7. 2014 požádala žalovanou o přiznání starobního důchodu před dosažením důchodového věku. Žalovaná prvoinstančním rozhodnutím tuto žádost zamítla a uzavřela, že žalobkyně nesplnila potřebnou dobu pojištění pro přiznání předčasného starobního důchodu, když důchodový věk žalobkyně činí 62 let a 8 měsíců. Jelikož tohoto věku žalobkyně dosáhne v roce 2017, činí potřebná doba pojištění 33 let. Vzhledem k tomu, že žalobkyně ke dni 24. 10. 2014, od něhož žádá o přiznání starobního důchodu, získala pouze 22 roků a 2 dny pojištění a 10 roků a 154 dnů doby pojištění uvedené v ustanovení § 11 a § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, nesplňuje podmínku potřebné doby pojištění.

S tímto závěrem žalobkyně nesouhlasila a proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala námitky, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla. V řízení o námitkách žalovaná opětovně žádost žalobkyně o přiznání předčasného starobního důchodu posoudila. V této souvislosti tak přezkoumala splnění pojistné doby žalobkyně pro čerpání důchodu a dospěla ke shodnému závěru, jaký byl uveden v prvostupňovém rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí rovněž žalovaná zdůraznila, že nepříznivý zdravotní stav pojištěnce není kritériem pro vzniku nároku na starobní důchod. Žalovaná v řízení o námitkách provedla kontrolu údajů v příslušné databázi a zjistila, že všechny doby pojištění byly žalobkyni v prvostupňovém rozhodnutí řádně započteny. Následně rovněž uzavřela, že žalobkyně získala ke dni 24. 10. 2014, od něhož žádá o přiznání starobního důchodu, pouze 22 roků a 2 dny pojištění a 10 roků a 154 dnů doby pojištění uvedené v ustanovení § 11 a ustanovení § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, čímž podmínku získání potřebné doby pojištění podle ustanovení § 29 odst. 1 ani odst. 3 zákona o důchodovém pojištění nesplnila. Žalovaná též v rámci vypořádání se s námitkami žalobkyně ohledně nepříznivého zdravotního stavu uvedla, že dle příslušných ustanovení zákona o důchodovém pojištění je kritériem pro starobní důchod pouze rozhodná pojistná doba a věk účastníka, zatímco jeho zdravotní stav je rozhodný pro přiznání důchodu invalidního.

Krajský soud v Praze po zjištění, že rozhodnutí napadené žalobou je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. s. ř. s., neboť žalobkyně podala žalobu po vyčerpání řádného opravného prostředku před správním orgánem a žaloba byla podána v otevřené lhůtě podle

§ 72 odst. 1 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 2 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění se pojištěncem pro účely pojištění rozumí osoba, která je nebo byla účastna pojištění.

Podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění jsou pojištěními též osoby vedené v evidenci Úřadu práce České republiky - krajské pobočky, popřípadě pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „krajská pobočka Úřadu práce“) jako uchazeči o zaměstnání po dobu, po kterou jim náleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, a v rozsahu nejvýše 3 let též po dobu, po kterou jim tato podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáleží, s tím, že tato doba 3 let se zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod, doba, po kterou podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáležela před dosažením věku 55 let, se do ní započítává v rozsahu nejvýše 1 roku, a nezapočítává se do ní jiná náhradní doba pojištění nebo doba pojištění, které se kryjí s dobou, po kterou je osoba vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání; za dobu, po kterou náleží podpora v nezaměstnanosti, se přitom považuje též doba, po kterou se podpora v nezaměstnanosti neposkytuje z důvodu, že osobě vedené v evidenci uchazečů o zaměstnání přísluší odstupné, odbytné nebo odchodné.

Zákon o důchodovém pojištění dále v § 28 stanoví, že pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.

Z § 29 odst. 1 písm. i) zákona o důchodovém pojištění dále plyne, že pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 33 let, pokud dosáhl důchodového věku v roce 2017. Ustanovení § 29 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění stanoví, že pojištěnec, který nesplňuje podmínky stanovené v odstavci 1 písm. g) až k), má nárok na starobní důchod též, jestliže dosáhl důchodového věku po roce 2014 a získal alespoň 30 let doby pojištění uvedené v ustanovení § 11 a § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění.

Podle § 31 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na starobní důchod před dosažením důchodového věku, jestliže získal dobu pojištění stanovenou podle ustanovení § 29 odst. 1 nebo 3 a do dosažení důchodového věku mu ode dne, od něhož se starobní důchod přiznává, chybí nejvýše a) 3 roky, pokud jeho důchodový věk je nižší než 63 let, b) 5 roků, pokud jeho důchodový věk činí alespoň 63 let a dosáhl věku alespoň 60 let.

Dle § 32 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění u pojištěnců narozených v období let 1936 až 1977 se důchodový věk stanoví podle přílohy k tomuto zákonu. Stanoví-li se důchodový věk s přičtením kalendářních měsíců, považuje se za důchodový věk dosažený v posledním přičteném kalendářním měsíci v den, který se číslem shoduje se dnem narození pojištěnce; neobsahuje-li takto určený měsíc takový den, považuje se za důchodový věk ten věk, který je dosažen v posledním dni posledního přičteného kalendářního měsíce.

Podle § 54 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění pak nárok na důchod vzniká dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem.

Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů rozhoduje Česká správa sociálního zabezpečení o dávkách důchodového pojištění, pokud není v tomto zákoně stanoveno, že o nich rozhoduje jiný orgán sociálního zabezpečení, a zařizuje výplaty těchto dávek.

Řízení o změně poskytování nebo výše již přiznané dávky důchodového pojištění se podle § 81 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zahajuje na základě písemné žádosti nebo z moci úřední orgánem, který je příslušný k rozhodnutí o této změně, není-li stanoveno jinak.

Proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (§ 3 odst. 3 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb.) ve věcech důchodového pojištění lze podle § 88 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. jako řádný opravný prostředek podat písemné námitky do třiceti dnů ode dne jeho oznámení účastníku řízení.

Žalobními body žalobkyně brojí proti závěru žalované uvedenému v napadeném rozhodnutí, že nesplňuje podmínky přiznání předčasného starobního důchodu. Domnívá se, že s ohledem na svůj dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav podmínky pro přiznání předčasného starobního důchodu splňuje.

Krajský soud neshledal pochybení žalované při rozhodování o splnění podmínek žalobkyně pro vznik nároku na předčasný starobní důchod. V této souvislosti proto přisvědčuje žalované, že podmínky pro vznik tohoto nároku zřetelně plynou z díkce zákona a jsou jimi pouze pojistná doba a důchodový věk. Žalovaná aplikací zákonných ustanovení správně dospěla k závěru, že žalobkyně, narozena 5. 2. 1955, dosáhne důchodového věku dne 5. 10. 2017, když dle § 32 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění (ve spojení s přílohou k tomuto zákonu) činí její důchodový věk 62 let a 8 měsíců. Podle § 29 odst. 1 písm. i) zákona o důchodovém pojištění pak potřebná pojistná doba žalobkyně činí 33 let. Žalobkyně si podala žádost o přiznání předčasného starobního důchodu ode dne 24. 10. 2014. Byť k tomuto dni žalobkyně splňovala podmínky věku dle § 31 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, když jí do jejího důchodového věku chybělo méně než 3 roky (její důchodový věk je nižší než 63 let), nesplnila podmínku dosažení pojistné doby.

Pokud jde o posouzení celkové pojistné doby žalobkyně, má Krajský soud za to, že tato otázka nebyla mezi stranami sporná, když ve svých žalobních bodech žalobkyně nesprávnost jejího výpočtu, resp. zápočtu či jiného posouzení ze strany žalované, vůbec nenamítá, nerozporuje a žádné skutečnosti k tomuto netvrdí. K tomu soud pouze doplňuje, že k délce pojistné doby, kterou žalobkyně splnila ke dni 24. 10. 2014, dospěla žalovaná správným započtením doby vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání úřadu práce v maximálním rozsahu 3 let dle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, když tyto započítala v období od 24. 10. 2011 do 31. 12. 2011 (69 dnů), od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012 (366 dnů), od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 (365 dnů) a od 1. 1. 2014 do 23. 10. 2014 (296 dnů). V této souvislosti Krajský soud neprovedl další dokazování, když uvedené, jak již uvedeno shora, nebylo předmětem sporu mezi stranami.

Krajský soud uzavírá, že závěr žalované o splnění podmínek pro přiznání předčasného starobního důchodu žalobkyni tedy odpovídá zákonnému postupu, který zohledňuje důchodový věk žalobkyně a splněnou pojistnou dobu. Ze shora citovaných ustanovení zákona zřetelně vyplývá, že zdravotní stav pojištěnce je zcela bez relevance pro posouzení jeho

nároku na starobní, případně předčasný starobní důchod. Z uvedeného důvodu námitky žalobkyně ohledně jejího nepříznivého zdravotního stavu, jež uplatnila v žalobních bodech, neobstojí, a proto soud nepřezkoumával a podrobněji se ani zdravotním stavem žalobkyně nezabýval. V této souvislosti zdejší soud odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaná řádně vypořádala s námitkou žalobkyně ohledně jejího zdravotního stavu s tím, že uvedené může být podkladem pro žádost o změnu výše invalidního důchodu, o jehož přiznání, si může žalobkyně požádat u příslušné okresní správy sociálního zabezpečení.

Se zřetelem k tomu, že se žalobkyni nepodařilo žalobními body zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo, a soud nezjistil ani jiné vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, nezbylo než podanou žalobu postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaná, která byla procesně úspěšným účastníkem řízení, nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 18. ledna 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová